

РЕШЕНИЕ

№ 30279

гр. София, 29.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

като разгледа дело номер **11665** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и чл.87 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 във вр.с ал.1, т.4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на К. С. П. М., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.Р., против Решение № 5150/16.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на оспорващия е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, немотивирано, постановено в съществено противоречие с административно-производствените правила, с материалния закон, както и с целите на закона. Подателят й счита, че за него са налице предпоставките за предоставяне на статут. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с пълномощника си адв.И., който поддържа жалбата, моли за отмяна на решението и за връщане преписката на административния орган за ново произнасяне.

Жалбоподателят се присъединява към казаното от процесуалния му представител.

Ответникът – Председателят на ДАБ, в с.з. чрез юк.Х. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че не са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 ЗУБ.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба за предоставяне на международна закрила вх.№ ПМЗ-ВР-673/29.11.2024 г. на РПЦ-С. от К. С. П. М., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], И., етническа принадлежност – персиец, вероизповедание – друго,

семеино положение – неженен. Самоличността е установена въз основа на представен национален паспорт сер.U № 70676638, издаден от И. на 12.10.2024 г.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с реф.№: [банкова сметка] и е генериран ЛНЧ: [ЕГН].

След подаване на молба за закрила молителят самоволно е напуснал лагера във Военна рампа, поради което с Решение № 853/22.01.2025 г. на Заместник-председателя на ДАБ производството по подадената молба е прекратено.

Чуждият гражданин е задържан от властите на територията на Германия и е върнат в Република България, след което е настанен в РПЦ-гр.С., отдел "ПМЗ-кв. Военна рампа". Молителят е подал молба за възобновяване на производството за международна закрила и въз основа на нея производството е възобновено.

В хода на административното производство с молителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол рег.№ УП-17329/15.08.2025 г. По време на интервюто К. С. П. М. е посочил, че преди 9 месеца е напуснал легално И., пътувал до Турция и след двуседмичен престой там нелегално преминал българската граница - през месец ноември на 2024 г. Веднага след това бил арестуван и това го принудило да подаде молба за закрила. След като чул лоши неща тук за хомосексуалистите, решил да не чака отговор на молбата си и заминал за Германия, където по думите на негов приятел отношението към хора като него, е по-добро. След пристигането му в Германия подал молба за закрила, но заради Д. регламент бил депортиран в България. Заявил е, че е платил на трафиканта си да го заведе до Италия, но целта му не е била тази държава. Молителят е споделил, че никога не е бил съден или осъждан, но е бил задържан по време на протести за свободата и правата на жените, веднъж през 2021 г. за една седмица и два пъти през 2022 г. за 3 и 5 дни. След третия арест бил предупреден, че ако още веднъж бъде арестуван, ще бъде изпратен да служи на иранските власти, въпреки че като студент не е отбил военната си служба. От ареста е бил освобождаван с документ за жилището му и с парична гаранция. Заявил е, че не е имал проблеми заради етноса или религията си. Разказал е, че е имал проблеми сексуалната си ориентация - бил хомосексуалист и имал партньор, с който имали магазин, той бил посещаван от жени, които не носили кърпите на главите си както трябва, но те двамата нямали проблем с това. Полицаяте разбрали, че в магазина им влизат такива жени, а и хората усетили за любовта между молителя и партньора му. Един ден собственикът на съседния магазин му се обадил и му казал, че полицаите са момчето, с което имал връзка от година и половина. Тогава той се обадил на негов приятел, който е близък с родителите на задържания му партньор и го помолил да се свърже с тях. Той не е искал да го търси, понеже връзката им била много тайна и те не искали да я афишират. На следващия ден семейството му разбрало, че задържаният е изпратен в специализиран полицейски отдел, където се занимават с хомосексуалисти. Полицейските служители намерили в телефона на приятеля му снимки, на които били заедно и разбрали какви са отношенията им. След това намерили адреса на К. С. П. М. и го търсили в дома му, но не го намерили, понеже той се укривал в дома на свой приятел. През това време той намерил адвокат, разбрал какво става с партньора му и бил убеден, че службите го търсят, за да го арестуват. Заявил е, че целта им била да го открият и него и да ги убият заедно. Негов много добър приятел, който има много връзки, му казал, че все още името му го няма в списъците на лицата, които не могат да напускат страната и той решил да замине. Първоначално искал да замине за северната част на И., докато се успокои ситуацията, но негови познати му казали, че не може да ползва банковата си карта, да наеме

жилище, нито да ползва телефона си, защото ще бъде разкрит. Заявил е, че в И. е ползвал телефона на негов приятел. Разказал е, че е бил хомосексуалист от 9-годишна възраст, когато осъзнал какъв е всъщност. Връзката с приятеля му била тайна, но познати лица усещали отношенията си и неговият партньор имал техни общи снимки на телефона си, въпреки че знаели сериозната опасност от връзката им. Той твърди, че не са очаквали клип, на който се целуват, да попадне в чужди ръце. Допълнил е, че в И., ако се докаже еднополова връзка, наказанието е смърт. По-нататък е разказал, че 6-7 дни след изчезването на партньора си напуснал страната, но впоследствие разбрал от свой познат, че приятелят му вече е освободен и се намира в дома си, но няма право да напуска страната. Споделил е, че в И. не е имал други проблеми, нито финансови затруднения, имал е магазин за фризьорски принадлежности. Завършил е средно образование и е бил студент, но не е завършил. Нямало как да остане в Германия заради пръстовите му отпечатащи. В заключение е заявил, че от властите в И. не е бил заплашван, преследван, насилван или отвлечан и лесно успял да напусне страната, но сега ако се върне, ще бъде убит.

В хода на производството е изискано становище на ДАНС, в отговор на което е постъпило писмо от 03.10.2024 г., в което е посочено, че ДАНС не възразява на жалбоподателя да бъде предоставена закрила, в случай че отговаря на изискванията и условията по ЗУБ.

В хода на административното производство е приета Справка вх.№ МД-02-392/15.07.2025 г., която е обсъдена от административния орган в издадения от него акт.

По подадената молба за закрила е изготвено Становище рег.№ УП17329/10.10.2025 г. от гл.експерт в отдел ПМЗ-"Военна рампа" в РПЦ-С., с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено на чужденеца да се откаже предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

При тази фактическа обстановка е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в И. по отношение сигурността в страната сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл.8, ал.1 ЗУБ. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен и семеен характер, спрямо молителя няма осъществено преследване от държавни субекти. В административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на молителката на бежански статут. Анализът на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденеца по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила. Органът е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като лицето не е било принудено да напусне страната си поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

В хода на съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

От жалбоподателя: Справки относно актуалната ситуация на човешките права в И. към м.април и към м.юни 2026 г.

От ответника: справка за държавата И. относно общото положение в страната, актуалната политическа и икономическа обстановка, издадена от дирекция "Международна дейност" при ДАБ; и Насоки за И. от Агенция на Европейския съюз за асилум.

От ГПУ С.: Предложение № 4536р-37177/05.11.2024 г., въз основа на което спрямо жалбоподателя

е издадена Заповед рег.№ 4536 ПАМ677/06.11.2024 г. за ПАМ за връщане в страната по произход. В хода на съдебното производство по реда на чл.176 от ГПК жалбоподателят направи изявление, в което заяви, че за първи път напуска родината си. Бил е принуден да напусне, защото си е притеснявал за живота си. Единствената причина, поради която е напуснал, е да остане жив, тъй като е хомосексуалист. Няма връзка със своя партньор, но доколкото е информиран, той все още не е на свобода, а жалбоподателя властите го издирват. Към момента на напускане на И. партньорът му е бил в затвора. Било ясно, че двамата имат интимна връзка, но властите хванали приятеля му и го настанили в затвора. Връзката им била поддържана тайно си, като не са имали намерение да напускат И.. От ранна детска възраст жалбоподателят имал проблем със семейството си, а когато пораснал, се сближил с партньора си, заедно работят и живеят. Негови роднини подозирали за връзката им и един от тях казал на полицията за подозренията си, след което властите задържали партньора му. В И. жените трябва да ходят с хиджаб, за да не се виждат лицата им. Тъй като жалбоподателят работи във фризьорски салон, жените там не били със забрадки и това било докладвано в полицията, след това той имал сериозни проблеми. В България влязъл с трафиканта, като връзката с него станала чрез приятел. Трафикантът искал 8500 евро, за да го заведе в Германия, но там жалбоподателят бил задържан и върнат тук. Партньорът на жалбоподателя е освободен от затвора, но живее като затворник, няма право да излиза и няма свобода в пълния смисъл. Жалбоподателят от дълго време няма връзка с него, но се притеснява да му се обажда по телефона, защото разговорът може да се проследи и да му наложат наказания. Жалбоподателят е напуснал България, тъй като бил заплашван от трафиканта, че ако не продължи пътя си, ще има тежки последици.

При така установеното по фактите, Съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от надлежно лице и при наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ – Председателя на ДАБ. При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Съгласно чл.1а, ал.2 ЗУБ международната закрила включва предоставянето на статут на бежанец или на хуманитарен статут. Чл.8, ал.1 от закона определя предпоставките, при наличието на които може и следва да се предостави статут на бежанец, а именно - Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Предпоставките включват: основателни опасения от преследване въз основа на някои от признаците – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група; въз основа на това да се намира извън държавата си по произход и най-накрая да не може или да не желае да се ползва от закрилата на държавата по произход.

Разпоредбата на чл.9 ЗУБ определя предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, а именно "Хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец" и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или

унизително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения.

Молителят изтъква опасения от преследване в И. по релевантните за признаване на статут на бежанец причини. Първо, не заявява да е застрашен в тази страна поради своята раса, което понятие включва по-специално съображения за цвят на кожата, произход или принадлежност към етническа група. В казуса на оспорвания няма данни за негова принадлежност към малцинствена група, която да е подложена в И. на дискриминация по признака раса. Второ, при оценяване мотивите за преследване, религия означава теистични, нетеистични или атеистични убеждения, индивидуално или колективно участие или въздържане от участие в частни или публични богослужения, други религиозни актове или изразяване на религиозни убеждения, форми на лично или обществено поведение, основавани на религиозни вярвания или са наложени от тези вярвания. Преследването по причини на религия може да се изрази в забрана за принадлежност към религиозна общност, за богослужение, за вероучение и други сериозни дискриминационни мерки.

Молителят навежда твърдения, относими към преследване поради своята сексуална принадлежност в интервюто пред органа, но не предоставя никакви доказателства, че действително принадлежи към група хора, които практикуват хомосексуализъм. Прави впечатление, че жалбоподателят в тази връзка не е релевирали никакви сведения при медицинския преглед, където се очаква и е логично да сподели. Същият е бил пределно лаконичен на интервюто, като не е посочил естеството на връзката си със своя партньор от същия пол, начина на запознанството им, изпитваните от него чувства от връзката им, не е посочил какви преживявания е имал в тази връзка, налице ли е била взаимност или напротив. Въз основа на твърдението, че е налице клип, на който с партньора си се целуват, остава неясно по какъв начин е заснет въпросният видеоклип, след като молителят поддържа, че връзката им е била пазен в строга тайна, а същевременно по думите му било ясно, че двамата с неговия приятел имат интимна връзка. В този ред на мисли жалбоподателят не доказва убедително от какви факти или обстоятелства "е било ясно", че той поддържа хомосексуална връзка.

Открояват се нелогичности и противоречия, дадени в хода на съдебното производство: от една страна жалбоподателят твърди, че партньорът му все още не е на свобода, а малко по-надолу в изложението си твърди, че същият партньор е освободен от затвора, но живее като затворник.

Не може да бъде споделено като логично обяснението, дадено от чуждия гражданин, според което целта на властите е да го открият и да го убият заедно с партньора му. При положение, че сексуалните връзки като описваната, в И. са наказуеми, всеки замесен в такава би бил преследван на общо основание, но и както се установи по-горе, това твърдение не получи доказателствена подкрепа по делото.

Очертава се извод, че молителят е съставил бежанска история, като е изградил недостоверна версия на своята сексуална ориентация, базирайки я на общоизвестна информация за И., според която там еднополовите връзки се наказват жестоко. Нещо повече: самият молител на интервюто е признал, че единствената причина да подаде в България молба за закрила е това, че тук е бил арестуван.

При оценка на мотивите за преследване поради принадлежност към определена социална група, съществуването на такава ще е налице, ако членовете ѝ споделят вродена характеристика или обща история, която не подлежи на изменение, или споделят характеристика или вярване, до такава степен съществени за тяхната идентичност или съзнанието им, че не следва да се иска от лицето да се откаже от тях, и групата е с обособена идентичност в съответната държава, защото е разглеждана като различна от заобикалящото я общество. Както се изясни по-горе, по делото остана недоказано молителят да е член на определена социална група или да се опасява от преследване поради подобна принадлежност.

Също толкова нелогично, както разгледаното по-горе, е и обяснението, дадено от чуждия гражданин, според което той е напуснал България, тъй като бил заплашван от трафиканта, че ако не продължи пътя си, ще има тежки последици. Чужденецът е имал уговорка с трафиканта последният да го заведе до Италия и не може да се приеме, че трафикантът би се наел да започне транспорта, ако не беше получил авансово плащането, каквато е неизменната практика в случаи като разглеждания.

Във връзка с така посоченото и във връзка със събраните по делото доказателства, включително изнесената лична история на жалбоподателя при направеното с него интервю, Съдът намира, че административният орган законосъобразно е достигнал до извода за липса на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец.

Не са налице материалноправните предпоставки по чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец на жалбоподателя, тъй като изнесените от него факти не обосновават основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. В проведеното интервю, както и от събраните доказателства не се установява да е имало заплахата и той да е бил преследван от държавни субекти. Самият той изрично посочва, че лично не е бил преследван въз основа на някои от посочените признаци.

Правилно административният орган е оценил липсата на предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя, доколкото не се установява заявен страх от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 ЗУБ и няма данни спрямо него да е осъществено такова в страната на произход, релевантно за предоставяне на бежански статут.

Безспорно ответникът е изследвал доводите на жалбоподателя за преследване, като е достигнал до правилен извод, че твърдяната заплахата към него не е свързана с неговата раса, религия, националност, принадлежност към социална група и др. Когато се преценява основателността на опасенията от преследване на един молител, не е от значение дали той действително притежава тази характеристика (чл.10, ал.2 от Директивата), щом според субекта на преследването той притежава тази характеристика.

Съдът намира, че жалбоподателят не доказва да е засегнат поради присъщи на личното му положение елементи. Тъй като той е гражданин на трета държава, то за правното му положение е приложима общата политика в областта на убежището, развивана от ЕС, съгласно чл.78, § 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Разпоредбата на чл.18 от Хартата за основните права, която е част от правото на ЕС, също визираща правото на убежище като основно право на човека. Текстът на тази разпоредба се основава на чл.63 от Договора за ЕО, заменен с чл.78 ДФЕС, който налага на Съюза да спазва Женевската конвенция за статута на бежанците. Това правно положение е в съответствие с Протокола относно правото на убежище, приложен към Договорите. Приложим в случая ще бъде и чл.51 от Хартата, защото българският съд в случая прилага освен ЗУБ и Директива 2004/83/ЕО в текстовете посочени по-горе.

В обстоятелствената част на решението са цитирани факти и обстоятелства от бежанската история на жалбоподателя, които са анализирани, и въз основа на тях административният орган е направил правилна преценка, че са неоснователни. Молбата за международна закрила е мотивирана със социално-битови проблеми. Съдът намира, че отказът да се признае на жалбоподателя статут на бежанец е правилен, тъй като доказателствата не сочат на извод, че той изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение. Това чужденецът е заявил и в интервюто пред ДАБ. Анализът на изложената от

него бежанска история налага извода, че причините за напускане на страната му на произход са изцяло социални, а като такива те стоят извън предметния обхват на ЗУБ.

Изложеното дотук мотивира Съда да приеме, че относно отказания статут на бежанец жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Не такова е положението с отказа от предоставяне на хуманитарен статут.

Последният според определения, визирано в чл.9 ЗУБ, се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 ЗУБ възпроизвежда тази на чл.15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според § 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

Съдът съобрази Решението по дело № С-563/22 на СЕС, според което чл.40 от Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б.а), изр.второ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

Информацията от страната на произход към момента на приключване на устните състезания сочи, че по отношение на кандидата са налице материалноправните предпоставки по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. Ноторно известен факт е, че с оглед на събитията през последните месеци И. се намира във военен конфликт със САЩ и И., като основните военни действия се водят на територията на И.. В справка МД-02-31/30.01.2026 г. се посочва, че достоверна информация за положението в И. трудно може да се установи обективно, подчертавайки, че обстановката се характеризира с противоречиви доклади. Обстановката в И. след постановяване на оспорения административен акт е коренно променена, считано от 28.02.2026г. - поради военен конфликт между И. от една страна и САЩ и И. от друга, като на територията на И. се осъществяват военни действия, довели до разрушения и човешки жертви. Понастоящем конфликтът в И. е на нива, обосноваващи извод за съществуване на реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства. Броят на цивилните жертви расте с изключително бързи темпове. По данни на базираната в САЩ организация за правата на човека – от началото на военния конфликт са убити най-малко 1701 цивилни, включително най-малко 254 непълнолетни лица. Като според медийни съобщения от месец април броят достига 3000 души, а ранените са повече от 20 000. Не може да бъде направено заключение и че конфликтът е локален и спорадичен, тъй като военните действия са се разширили и обхващат почти цялата територия на И.. Към настоящия момент конфликтът не е приключил, въпреки някои мирни споразумения. Налице е неприемливо ниво на сигурност за гражданите. Няма сигурност за посоката на развитие на ситуацията в страната, респективно за скорошно прекратяване на конфликта. Доказателство за това са многократните опити за постигане на примирие, които още не са приключили успешно.

Предвид горепосоченото не следва да се отрече, че връщане в И. предвид конкретната ситуация би представлявало излагане на реална опасност от тежки посегателства поради въоръжен международен конфликт по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. Това е така, защото са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по

произход, жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Поради това оспореният административен акт в частта, в която се отказва хуманитарен статут на жалбоподателя, следва да бъде отменен и преписката върната за ново произнасяне от Председателя на ДАБ. В новото производство е необходимо да се изследва актуалното развитие на ситуацията в страната на произход и продължава ли да е налице опасността за живота и здравето на молителя при евентуалното му връщане там. Административният орган следва да се съобрази с изложеното в мотивите на настоящото решение.

Така мотивиран, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 5150/16.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, В ЧАСТТА, с която е отхвърлена молбата на К. С. П. М., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], за предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА административната преписка на Председателя на Държавната агенция за бежанците, за ново произнасяне по молбата на К. С. П. М., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], относно предоставяне на хуманитарен статут.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. П. М., гражданин на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], против Решение № 5150/16.10.2025 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците, В ЧАСТТА, с която е отхвърлена молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: